

עם אחיותיה יונה ורשה (1981)

עם ידידות באילת (1977)

כשאבא שלי היה שור, הוא נרם לאנשים לבכות — בדיוק כמו שאני עושה כיום

את עצמי... בלי סייגים! אני רוצה להיות כן-אדם מאושר! בשנה הבאה, בוודאי, אהיה יותר מאושרת. מהיכן אני יודעת? אני בטוחה: אני הרי בקו-עליה. כל הזמן אני צוברת יותר ויותר ביטחון עצמי.

עחי': "פתאום יחזר גברים נמשכים אלי..."

פחד מויקנה? אין לי פחד מרברים שיקרו. אני לא רוצה לבזבז את החיים שלי על רברים שממילא יקרו. אני יכולה רק לקוות שתהיה לי ויקנה יפה ולהבטיח את עתיד הכלכלי. אני עוברת על עצמי, לקבל את עצמי כמו שאני. איך אראה בעוד שנה מהיום? איך אני מרמינת את עצמי? את החי הפרטיים צריך שניים כרי לרקוד טנגו. את חושבת שזה כן תלוי רק בי? באמת, אני רואה פתאום מה אני עושה לנשים, לגברים. מה אני עושה להם? פתאום אני קולטת שאנשים מסתכלים בי, פתאום יותר גברים נמי שכים אלי, או שזה היה גם קודם לכן, ואני רואה את זה עכשיו יותר מאשר בעבר. אני מקרינה יותר קומוניקציה, יותר רכות. זה מוצאין כעניי, מאוד.

— רע. זה תלוי כמה שאני לובשת. יש בגדים המוציאים את האיטיות שלי באופן פנטסטי. האם אני טיפוס המביט הרבה כמר אהז, כן, הרבה. אני לא טיפוס המסתכל במשך שעות במראה, אבל אני נתקלת בה הרבה.

אוכי: "אני מקנאת בנשים שלא עושות חשבון!"

התכונה האטרקטיבית ביותר שלי היא שאני אשה מקסיבה. אני מאוד מכבדת ריעה של מישהו אחר, גם אם אני לא מסכימה עם זה. תכונה פחות חיובית — אני צריכה יותר להעז: להיפתח! להשתחרר! אבל בשח אגיע למשהו שזה אני. לא אוכל מעבר לזה. אני מקנאת בנשים שלא עושות חשבון, שיש להן ביטחון כזה. הייתי רוצה להיות יותר החלטית. ספונטניות? בעיקרון, אני לא אדם בעצם מקורקעת, אבל אני עלולה להפתיע. חלום-חי הוא למצות את הפוטנציאל הטמון בי. הכל קשור זה בזה. גולדנרן להיות מאושרים, בעצם. אם אצליה להגשים

של שתיקה. ניסיתי לצאת מהמתקן תקות, לצאת מהסטריאוטיפ. זה כמעט בלתיאפשרי. לולא הייתי זמרת? היה מעניין אותי ללמוד. כשלמדתי בתיכון, לא קלטתי מה שלמדתי. כיום זה היה הרבה יותר מרתק אותי. תיכון. זאת תקופה מאוד מחורבנת בשביל ללמוד.

בגלל הזימרה הזנחתי את הציור. התחלתי לצייר בבית-הספר. אני מצייר רת מאוד-מאוד מריוויק. לא, לא משר-כסת. אוהבת לצייר בעיקר נשים. לא למרתי זאת מעולם. הייתי רוצה ללמוד ציור, גם אם טרולוגיה — אני מרותקת לזה, אבל אני לא יודעת את שעת-הלידה הי מריוויק שלי. אמא שלי אומרת, בכל פעם, שעה אחרת. פעם אמרה לי: "יכול להיות שאת צעירה בשנה..." הייתי רוצה ללמוד את כל התחום הזה של מיסטיקה. היסטוריה יהודית מאוד מעניינת אותי. היתה לי תקופה, לפני שנתיים, ששנה שלמה הייתי בשואה. כל סדרות-הטלוויזיה על נושא זה, כתבי קצטניק וכו'. אמנות — אין לי מושג כאמנות. אני לא יודעת לנתח מיקצועית ציורים. אין לי כלים להעריך מוסיקה קלאסית. אני, כנראה, מפסידה.

אמונות: "הקוראת בקפה נקבה בשמו הכרטי"

קוראת בקפה אחת ניבאה לי, לפני כמה חודשים, שאפגוש במישהו בשם מסויים. היא נקבה בשמו הפרטי. לא הבנתי אז על מה היא מדברת. שמו לא אמר לי כלום, אבל היא התעקשה שאפגוש בו חודשיים אחרי הביקור אצלה. באמת, אחרי חודשיים וארבעה ימים פגשתי במישהו בשם כזה. חזרתי אליה והיא אמרה לי: "זה סיפור-חיים!" עכשיו זה נראה לי מסובך מדי. עכשיו אני לא חושבת שזה "סיפור-חיים". אולי זה אפילו יסתיים.

הופעה חיצונית: "אני טיפוס שומביט הרבה במראה."

הופעה חיצונית? אני מרכיבה מיש-קפירדיאה מגיל 6. אני קיצרת-ראוי לערב יש לי מיסקפיים עושים אותי מאוד סופיסטיקייט. ליום יש לי מיסקפיים כהים. עדשות? רק להופעות בטלוויזיה. האם מזהים אותי כרוחני או רוקק אומרים לי: "את הרבה יותר יפה, יותר צעירה, מאשר בטלוויזיה..." האם אני חושבת שאני יפה? את האמת? אני חושבת שאני חגיגנית, בעיקרון. אני חושבת שאני מהחינניות. לפעמים אני נראית טוב, לפעמים

— למה הכל בדרך הקשה? למה היה צריך לקחת לי 10 שנים כדי להשיג הכרה? לא, אני לא מתלוננת. להיפך — אני גאה בכך שיש לי כוח-סבל. לכן, גם כשאני מצטננת, כשהמכונית מתקל-קלת — אני מקבלת את זה בסדר, כאילו זה חלק מהעניין.

איך יכול היה להיות קל? למשל, כקאריירה: למה הייתי צריכה לעשות כלי-כך הרבה תקליטים, כדי להגיע לתקליט-פלטינה? מול שאני יכולה לרבר על זה מנקודת-גובה. תארי לעצמך שלא הייתי מגיעה: הייתי יושבת כאן כמו וקנה ומגינדת: "מתי? מתי? זה יקרה?" לפני אמצע ספטמבר (אלבומה שלפני-האחרון, שקצר הצל-חה), עשיתי ארבעה אלבומים שלא הצליחו. אני לא מדברת על ההשקעה הכספית, אלא על האנרגיה והמרץ.

ניסיתי לחפש את עצמי. זה נשמע נרוש, אבל ניסיתי להגיע לאנשים, ולא הגעתי. היו לי קטעים של ייאוש. יש קטעים כשהסיפוק הוא כלי-כך גדול שאני מרגישה שאני נשטפת ממש, והיו לי קטעים כששאלתי את עצמי: "מה אני עושה פה בכלל?"

רגע של אושר? זה קורה לי אחרי משהו שעשיתי, ופשוט הרגשתי שנהייתי עד הסוף. כשרע לי — או פרע לי וכשטוב לי — אז אני פוחדת שחרי-מוות שזה ייגמר. אני לא מכנה את עצמי "טיפוס דכאוני". אני מאוד על הקרקע — אחראית, דייקנית, מציאו-תית.

רגעייאוש? בוודאי שהיו רגעים כאלה, למשל בהופעה שבה התעצבנתי מכל דבר.

אני עוברת על עצמי. אני מקפידה שלא לצאת באמצע הופעה של מישהו. יש בזה משהו נורא מעליב. אבל למרתי שלא לתת לזה להשפיע בהופעה. יש הופעות שבהן אני מרגישה שהכול עובד נגרי. אני מנסה לחשל עצמי כל הזמן, אבל הסאונד יכול להיות חרא, המיקרופון יכול להיות רפוק. מישהו מהקהל יכול לקום ולצאת... אז אני מתמוטטת ואומרת לעצמי: "איזה מיקצוע בחרת לעצמך? למה כל החיים את צריכה להתגבר? למה כל החיים את צריכה לחשל את עצמך?"

קטע של שכירה ממש? היה, אבל לא עד כדי יישום במציאות, לא עד כדי כך שחשבת על מיקצוע אחר.

ציור: "אוהבת לצייר בעיקר נשים..."

מה זה להיות זמרת, במישפט אחר? יש תהילה נעימה, יש חשיפה בצריח לאינעימה, יש מצבים של סיפוק קיצוני ושל ההיפך הקיצוני. במילה אחת: מר-תק! מסוכן! אמא שלי תמיד אומרת: "וזמרת — זה לא מיקצוע!" אני לא מפחדת ש-הצלחה תיגמר, כי אני עלולה לעשות מחר גם תאונת-דרכים. כמו שהצלחה יכולה להיגמר, גם אין גבול להצלחה. בתקופה של "אחרי האירוויזיון" נשארתי תי בחיים. היתה לי תקופה נורא קשה

אמא החזיקה אותנו חוק: עוברת. שאיש מאיתנו לא פשע ולא הירדרר. היא עברה קשה מחוץ לבית. לא היה כסף בבית. היא שלחה אותי למוסד הרסים. שכרה-לימוד חודשי היה שם 360 לירות. אמא הרוויחה 400 לירות בחודש בלבד.

היו לנו גירויים. לא היה לנו כסף לקנות גלירה. אמא הנהיגה מישמעת, חינוך.

מצחיק. היא לא מבינה שהיא לא מפורסמת, או תמיד היא שואלת אותי: "למה לא עושים עלי חיים שבכאה? אחרי כל מה שאני עשיתי בשביל המדינה..."

היא באמת סללה כבישים, בלי צחוק, פיסית. היו צריכים להיות לי אחים נוספים — תאומים. היא עברה בכבישים עד החודש התשיעי, וילדה אותם מתיים.

כן, אמא שלי מודאגת מזה שאינני מתחתנת. פעם הציקה לי יותר, אבל

גלי בתקופה "המתוקה" הללויה

למדה שזה לא יעזור. כיום היא שולחת לי מדי פעם תזכורת.

קאריירה: "הכל קרה בדרך הקשה..."

אני בת מזל גרי. אומרים שלגדיים הכל הולך בדרך הקשה. כל מה שהגעתי אליו בא בדרך הקשה. אני תמיד שואלת את עצמי — לא, לא מתמררת, אפילו משלימה עם זה

הו, סולו!

מי שמחפש אחרי הגורם לשינוי שחל בזמרים כמו גלי עטרי או אריק סיני, חייב לפגוש באמרגנס סולו יורמן. בעצם הייתה צריכה להתחיל כך: סולו יורמן, גבר המשרד שכס עד כדי פראות, נכנס לחדרי, ביקש ממני לקום ושאל באיזה מרחק נוח לי לשיוח עימו בעמידה. אחרי-כך התחיל, תוך כדי דיבור, להתקרב ולהתקרב ולהתקרב... מביך. שם המישתק: מודעות. יש לכך שמות נוספים: חיפוש אחרי האני, הגשמה עצמית, מיצוי הפוטנציאל וכד'. שם התרגיל: הכר את עצמך — האם אתה טיפוס סגור, פתוח, ניינוח בי יחסית-אנוש.

אחרי כמה דקות, שקע יורמן בכורסה. אחרי-כך ירה: "איזה מין אשה את?" הוא הסביר שלא נורא להיכשל. שאם אין מנסים שוב ושוב — אין סיכוי להצלחה. שאין זה נורא להיחשף. הכל נשמע כלי-כך פשוט.

זה המחיש לי את ה"טיפול" שעוברים כוכבי, והבהיר לי את השינוי הכולט שחל באריק סיני ובגלי עטרי. שניהם שוחחו על בצרות, בשלות, הדרך הנכונה להתפתחות. אין לי מושג אם יורמן הוא הגורו שלהם, או שהם משוט הגיעו אליו כשעברו תהליך כלשהו. הסמכותיות שלו, על כל מניס, מדבקת.

"גלי עטרי", הודיע לי, "התפתחה עד ל-60%. אחריים נותנים לה 70% לדעת, יש לה עוד 40%"

40% בדרך לפתיחות, למודעות, לשלוה, לאושר. הבדיחה היא שגם עטרי וגם סיני נראו לי עצובים בתוך כל הוגנת-הנפש הזאת.

בכל זאת, אריק סיני חזר לכותרות, גלי עטרי היא סיפור-הצלחה גדול, וכך גם סולו יורמן. ועם הצלחה אין מתוכחים.